

beskæftigelse for de ca. 70 pct. af 1948-flygtningene, som havde været jordbrugere, idet der allerede var overskud af disse i det arabiske Mellemøsten.

Syrien fremhævede endelig, at de totale UNRWA-udgifter fra organisationens oprettelse i 1949 og til krigen i 1967 svarede til, hvad Israel på et enkelt år modtager i udenlandsk hjælp.

Norge støttede generalkommissærens appel og stillede en væsentlig forhøjelse af sit bidrag i udsigt. Tyrkiet støttede ligeledes den nævnte appel og opfordrede til fortsat moderation og til ikke i debatten at komme ind på politiske spørgsmål. Tyrkiet henstillede til udvalgets formand, at han efter at have hørt indlæggene i en erklæring opsummerede, hvad der syntes at være samtlige udvalgsmedlemmers opfattelse, nemlig at UNRWAs finansieringskrise nødvendiggjorde, at alle medlemslande ydede bidrag eller forøgede deres bidrag til UNRWA. Iran sluttede sig til denne henstilling. Storbritannien erklærede, at den eneste løsning på den finansielle krise ville være, at de mere end 50 lande, herunder Sovjetunionen og de øvrige østeuropæiske stater, som stemte for de traditionelle resolutioner om forlængelse af UNRWAs mandat, men som ikke bidrog økonomisk til organisationen, nu begyndte at yde sådan støtte.

I Danmarks indlæg (bilag 10) udtryktes anerkendelse af, at man under debatten havde lagt hovedvægten på de humanitære aspekter af problemet, og af den forståelse, som nu syntes at være tilstede for, at en løsning måtte findes på UNRWAs finansieringskrise. Endvidere udtrykte man respekt for den indsats, der blev gjort fra UNRWAs side. Man understregede, at en nedskæring i undervisningsprogrammerne burde søges undgået.

Der redegjordes derefter for det danske bidrag på 120.000 dollars til UNRWAs budget for 1971, hvortil kom et bidrag på 550.000 dollars til undervisningsprogrammerne. Dette bidrag var i de forløbne år hovedsagelig stillet til rådighed for uddannelsescentre i Ramallah.

USA anerkendte behovet for en løsning på flygtningespørgsmålet som led i en retfærdig og varig fred i Mellemøsten, således som dette havde fundet udtryk i sikkerhedsrådets resolution 242 (1967). Man udtrykte

bekymring over, at værtslandenes ansvar for opretholdelse af sikkerhed og orden i flygtningelejrene ifølge generalkommissærens erklæring endnu ikke var blevet fastslået. USA var enig i, at UNRWA i så henseende kun skulle forhandle med officielle myndigheder og udtrykte endvidere anerkendelse af, at UNRWAs forsyninger — bortset fra enkelte episoder under krigshandlinger — ikke var blevet anvendt til uretmæssige formål. Endelig rettede USA en speciel appel til de lande, som ikke hidtil havde bidraget økonomisk til hjælpeorganisationen, om at yde bidrag. USAs dirkede bidrag til UNRWA havde hidtil beløbet sig til i alt ca. 1/2 milliard dollars, hvortil kom bidrag til nødforanstaltninger.

Frankrig, som i 1969 havde set sig nødsaget til at nedskære sit bidrag i forhold til de foregående år, stillede et betydeligt særligt bidrag for indeværende år i udsigt. Medens Tunesien på linie med forudgående talere koncentrerede sig om generalkommissærens beretning om de humanitære og økonomiske aspekter, opfordrede Yemen til en FN-aktion mod Israel. Pakistan fandt, at UNRWAs udgifter burde bæres af de lande, som havde skabt flygtningesituationen ved deres støtte til zionismen. Australien udtrykte bekymring over forværringen i organisationens arbejdsklima, specielt i Jordan.

Canada udtalte, at en generel løsning af Mellemøst-krisen var den eneste mulighed for en løsning på flygtningespørgsmålet. 1971 ville blive det afgørende år for UNRWA, hvis eksistens ikke burde bringes i fare på et tidspunkt, hvor der syntes at være en vis udsigt til, at en udvikling kom i gang, der kunne føre til en fredelig løsning af den arabiske-israelske konflikt.

Israel kritiserede FN's støtte til flygtningelejre, der efter Israels opfattelse var blevet rekrutteringscentre for terrorister. Det blev anført, at antallet af personer, som påstås at være helt afhængige af UNRWA-hjælp, var stærkt overdrevet. Ikke desto mindre forsikrede Israel om sin fortsatte vilje til samarbejde med UNRWA. Israel appellerede til de arabiske regeringer om at afstå fra at benytte flygtningene som redskab til fortsat krigsførelse mod Israel og lejrene som baser for terroraktioner mod Israel. Man fremholdt endelig, at tilbagevenden af alle flygtningene var uforenelig